

Sivakka

N:o 1 / 2001

Heinola Ladun jäsenehti Internetissä

TAKAISIN ETUSIVULLE

**Tiedot
tapahtumista
löydät etusivulta.**

JUTUNTEKOTALKOOT ALKAVAT!

Sivakassa on tilaa mukaville, hupaisille, opettavaisille tai ulkoiluun, kuntoiluun ja retkeilyyn liittyville "latuhenkisille" kertomuksille. Ota kynä, kone tai compuutteri haltuusi ja rustaa runo, tai juttu, A4 tai kaksi Heinolan latulaisten iloksi. Kuva tai piirros kertoo enemmän kuin . . .

Onko tiedossasi niksejä, jotka auttavat aliottelevaa tai kokenuttakin retkeilijää selviämään pikku ongelmista. Kerro "kepposesi" Sivakan lukijoille. Internetsivutkin ovat käytössäsi osoitteessa: Sivakka/ Harri Ikonen, Metsolantie 9, 18200 Heinola, p. 03-715 5725.

LATULAISET!!

Monen tietoon lieneekin jo kiirinyt tähän mennessä, että Heinolan Ladussa on tapahtunut puheenjohtajavaihdos. Lienee paikallaan hieman kertoa itsestäni ja latulaisuudestani. Suomen Latuun - tarkemmin sanottuna Latuneuvojiin liityin vuonna 1991 käytyäni Suomen Ladun opaskurssin perusosan. Opaskoulutus jäi perusosaan enkä ole koskaan toiminut oppaana mutta koulutus oli mielenkiintoinen ja hyödyllinen ajatellen liikunnanopettajan ammattiani. Luonnossa liikkuminen suunnistaen, hiihtäen, lenkkeillen tai vaikkapa vain kävellessä on minulle - maalaistytölle - ollut aina mieluisaa puuhaa.

Heinolaan muutin työn perässä vuonna 1989 ja jossain vaiheessa sain "kutsun" Heinolan Ladun hallitukseen koulumaailman edustajan ominaisuudessa. Vuodet vierivät ja Seppo "kosiskeli" silloin tällöin puheenjohtajaksi mutta kieltäydyin kunnes viime syksynä vastasin kyllä. Tiesin kyllä ottavani vastaan monellakin tavalla haastavan tehtävän mutta hallituksen tuella uskon asioiden hoituvan.

Uuden puheenjohtajan myötä ei tule mitään suuria uudistuksia, sillä Sepon valtakaudella syntyneet toiminnot on todettu hyväksi. Tietenkin aina on Suomen Ladunkin toimialalla tarjolla uusia lajeja kuten sauvakävelyn tuleminen muutama vuosi sitten, joten ajan hermolla aiomme olla jatkossakin. Nuori Latu - retkeilynohjaajakurssille on ilmoitettu yhdistyksestämme pari henkilöä ja suunnitelmissa on, että koulutuksen jälkeen aloittelemme heidän kanssaan 13 - 19 -vuotiaille suunnattua retkeilytoimintaa. Toivottavasti latulaisperheistä löytyy retkeilystä innostuneita nuoria osallistujiksi.

Suomen Ladun tämän vuoden teema on ULKOILUSTA TERVEYTTÄ. Muistelen viime sunnuntain hiihtoretkeä kantavilla hangilla halki peltojen ja metsien ilman että valmiit ladut olisivat minua kahlinneet, ja voin sanoa, että olen samaa mieltä; ulkoilusta saa niin ruumiin kuin mielenkin terveyttä. Ei muuta kuin sivakoimaan niin kauan kuin lunta vielä riittää suksien alle. Hyvää kevään jatkoa kaikille jäsenillemme.

Heinolassa 29.3.2001 Outi Montonen

Kevollakin voi eksyä

Mutta eihän se ole mahdollista, merkitty reitti, jolta ei edes ole lupa poiketa! Oli vaan pakko poiketa, kun olosuhteet vaativat. Sanoivat Kenestuvalla, että ei piä mennä nyt, sillä vedet ovat korkealla, kun on viikon satanut, ja sulavedetkin yhä tulevat tunturista. "Mutta eihän me vettä pelätä, mennään kun on tänne saakka tultu".

Alkumatka sujuukin hyvin. Sivujoet ylitetään, kun vaan suostuu menemään lähes vyötäisiä myöten hyiseen veteen ja saa varjeltua rinkan kastumasta. Meillä ei tietenkään ole karttaa, kompassista puhumattakaan, mitäs niillä merkityillä reiteillä. On kuitenkin opaskirjan summittainen karttapiirros ja hyvä reittiselostus.

Sitten nousee tie pystyyn: Vesimassat vyöryvät niin uhkaavasti, sekaan ei ole menemistä. Mutta tähän on varmaan itse Kevo, haitanneeko mitään, vaikka taivalletaankin tätä rantaa. Yhä sataa kaatamalla ja tienoo on litisevän märkää. Päivä alkaa kallistua iltaan, kun jatketaan tylsinä askellusta. Maisemat mataloituvat, jopa suorastaan soistuvat, niin että kompastelemme polvenkorkuisessa pounikossa. Silloin jysähtää turtuneisiin aivoihin oivallus: Eihän tämä voi olla Kevo! Opaskirjan mukaan se alkaa jyrkässä kanjonissa Ruohtirtunturin sylistä. Karttapiirrosta tutkittaessa päätellään, että tämä on todennäköisesti Roajaatse, joka laskee Kevoon, ja se piti ylittää. Olemme taivaltaneet 14 tuntia rankkasateessa. Kohmeisin sormin saadaan telttä pystyyn, sitten kuumaa juomaa ja pussiin!

Aamulla järkeilemme, että kun otetaan suunta suoraan joesta pois päin, pidetään suunta huolellisesti maamerkkien mukaan, niin oletettavasti tulemme joskus jollakin kohdalla Karigasniemen tielle. Iltapäivällä tulemme suuren joen rantaan, joka näyttää virtaavan Roajaatsen kanssa samansuuntaisesti ja siis ilmeisesti laskee Kevoon. Tätä seuraten saattaisimme vielä osua reitille. Suunitelmiahan voi aina muuttaa, jos löytyy parempi! Vähitellen ranta jyrkkenee niin, että vesirajassa ei voi kulkea. Kavutaan rinnettä ylös. Edessäpäin näkyy kuin savua. "Varmaan kalastaja nuotiolla. Pian kuullaan missä ollaan!" Eipä pälkähä päähän, että eihän täällä kukaan kalasta. "Savu" osoittautuukin vesisumuksi, jonka mahtava putous sinkoaa ilmaan. "Ilmiselvästi Fielluköngäs, muuta näin suurta täällä ei ole." Pian ollaan reitillä, ja on iltakahvin paikka.

Pilvisen iltayön hämärässä jatketaan matkaa. Yhtäkkiä olen törmätä edelläkulkevan rinkaankin, sillä hän on pysähtynyt kesken askeleen. Parin metrin päässä tunturikoivun oksalla istuu maakotka. Se ei näytä mitenkään noteeraavan meitä. Jähmetymme niille sijoillemme tuskin uskaltuen hengittää. Kotka sukii tyynesti rintahöyheniään, levittää hitaasti siipensä ja leijaillee ylväästi kanjonin yli kohti vastapäistä kalliopahtaa.

Tämä korvasi kaiken! Kahden päivän harharetki ei harmita enää yhtään. Seuraavana päivänä luomusjärvellä paistaa jo aurinko, mutta kimmellukset eivät silti vielä ole ohi: Tietenkin me myöhästymme ainoasta Karigasniemeen menevästä bussista. Ja jokaisessa

pikkuautossa painetaan kiireesti kaasua kohdallamme, vaikka me aiomme vain pyytää lähettämään meille taksin. Se ainoa auto, joka pysähtyy, pitää sisällään belgialaisen pariskunnan matkalla Nordkappiin. Tilanne selviää, ja ennenpitkää kurvaa taksi meitä noutamaan. Eläköön eurooppalainen huomaavaisuus!

Kun parikymmentä vuotta myöhemmin käväisimme pikimmiten samoissa maisemissa, oli moni asia muuttunut: Luomusjärvelle ajettiin nyt autolla, vaikka muutama siltarumpu näyttikin arveluttavan huteralta. Jyrkimmät rinteet oli porrastettu. Sinänsä varmaan tarpeen, jotta arka maapeite säästyisi. Oli taukopaikat polttopuineen, siis tulentekokin sallittua. Edelleen virtasi Kevo yhtä upeana uomassaan. Yhä heitti Fielluköngäs sateenkaaren ilmoille. Mutta kun silloin emme neljään päivään tavanneet yhtään vaeltajaa, nyt laskimme kahden päivän aikana yli 60 kulkijaa. Heitä oli yksin, kaksin ja suurina, hälisevinä ryhminä. Tietenkin eri ihmiset etsivät eri asioita retkillään: Yksi testaa kuntoaan, toinen kilpailee kaverin kanssa, monet keräävät kilometrejä kirjoihinsa, ja se kaikki kullekin suotakoon. Väittäisin vaan, että pienemmällä joukolla ja vähemmällä äänellä saattaisi päästä kokemaan jotakin ainutkertaista, vaikkapa katsomaan kuningaslintua lähietäisyydeltä silmästä silmään. Olipa hyvä, että tuli ajoissa käytyä!

Sylvi

Jokamies hiihtää

Etelän hiihtokauden ollessa jo loppuillaan osui sivakoijan käsiin **Jokaisen miehen kirja** vuodeltu 1947, joka kertoo millaisia vaikutuksia hiihdolla on mieheen, ja saattahan sama päteä myös naiseenkin. "Me suomalaiset olemme siinä onnellisessa asemassa, että meillä on myös talvella tilaisuus harrastaa mitä nautittavinta ulkoilmaurheilua, jonka jo kaukaiset esi-isämme ovat ristineet *hiihdoksi*. Hiihto on kaikkien ikäasteiden urheilumuoto numero yksi. Aikamiehelle hiihto on hänen talvinen kuntokoulunsa. Mitä kehittyneempi mies on, sitä enemmän hän osaa siitä nauttia, sillä hän löytää siitä itselleen paitsi ruumiillisen terveyden välikappaletta, myös henkisen maailman aarreaitan. Talvinen latu on muita laatusampi. Se on uudestisyntymisen ihmeellinen legenda. Aurinko ja pakkaneen, tuisku ja tuuli ovat siellä hiihtäjän uskollisia seuralaisia. Ladulla tunnet kuntosi ja kunnottomuutesi, taitosi ja taidottomuutesi, mahdollisuutesi ja mahdottomuutesi. Mutta mikä kummallisinta: negatiiviset ominaisuutesi kääntyvät siellä positiivisiksi ja elämän tuska katoaa kuin usva nousevan päivän tieltä. *Kadun mies on huolten mies, mutta ladun mies on onnen mies.*